

L'EDUCACIÓ EN LA SOCIETAT...

Obro els ulls i em veig envoltada de moltes mirades, un moment que mai havia viscut... Gent vestida de blanc, llàgrimes de felicitat i mirades de persones que crec que seran importants.

Acabo de néixer, no sé qui sóc, ni que he vingut a fer, només sé que sóc motiu d'alegria. Una mà s'apropa al meu menut cos, és el primer estímul d'afectivitat que he rebut, uns llavis s'apropen al meu front dient: "Benvinguda a aquest món Ana, som els teus pares".

No he triat ni als meus pares, ni el lloc on viure, només sé que he vingut per un motiu, per crear una família. Viuré envoltada d'experiències, vivències, emocions, sentiments, que al llarg de la vida aniré descobrint.

Viuré recolzada per la gent que m'estima, coneixeré a nous infants, triaré les meves amistats, gràcies a persones grans, als adults, em podré desenvolupar, podré créixer com a persona, em podré crear i conèixer com a propi jo.

Tinc la sort d'haver crescut en un ambient ple d'estímuls, amb una correcta educació, cada actuació ha vingut acompanyada d'un raonament, avui em toca a mi raonar les actuacions dels que neixen, dels que s'estan desenvolupant, em formar part de l'educació de molts nens/es que tampoc han triat el lloc, ni el moment, ni la família on han nascut.

Tots tenim un dret a créixer, com vaig créixer jo, a ser estimats, a no ser menyspreats, a triar, a la diversitat, a l'educació, a trobar l'afectivitat en les accions més insignificants, a robar un somriure de la gent que ens envolta. Tenim dret a viure igual que tothom. Ni la felicitat, ni l'educació, ni les amistats, ni el procés de formació d'una persona serà diferent segons els privilegis que es puguin tenir. Cadascú s'adapta i intenta ser feliç amb el que ha viscut durant la seva vida, sempre s'intentarà millorar aquesta felicitat aconseguint uns objectius o propòsits marcats per un motiu, però si aquests es veuen menyspreats, creieu que aquests nens/es lluitaran per continuar superant-se?

El cos, el cor i el cap d'un infant és com una bola de plastilina, és modela les vegades que faci falta, però arriba un moment que el nen/a s'avorreix de construir, de modelar-se, si quan ho aconsegueix alguna cosa ho trenca i l'obliga a tornar a començar...

Dintre de l'educació d'aquests infants intentes que mai llencin la tovallola, que mai perdin l'esperit lluitador, que diàriament es puguin superar... però si l'adult és el que no sap com reaccionar davant l'actitud, la desolació, la impotència, la por que es reflexa en els ulls dels que estan creixent, que no sap que fer, com actuar i com explicar que la vida son petits obstacles que s'han d'anar superant. Es busquen formes, activitats per motivar, per poder gaudir d'una infància però, realment la vida a de ser tant injusta pels que menys s'ho mereixen? Quin futur tindrà la societat? No els podem obligar a respectar, a tolerar, a compartir, a ser bones persones, quan el mirall del seu creixement no ho fa, no ho ensenya, no ho valora, i és que l'egocentrisme cohibeix, desinhibeix i desestructura el funcionament d'aquest procés tant important com és *l'educació*, la maduració d'un nen/a.

Com a conclusió, pensa en el que t'han donat els que t'estimen i pensa el que donaràs als que tu estimis.

Compartir, educar, respectar, tolerar, valorar... no costa res, només oferir el que et van oferir a tu, ensenyar com viure en aquesta societat...

A. Hernández
Coordinadora d'esports del CEIP Gabriel Castellà